

Anton van Zantbeek

Geregulariseerd is geregulariseerd

De Arizona-coalitie heropent deze zomer het fiscale-regularisatieloket. Dat sloot onder de vorige regering de deuren, waardoor fiscale probleemdossiers zich niet meer lieten regulariseren. Dat is niet alleen vervelend voor de betrokkenen, maar ook voor de professionals die hen helpen. Denk aan een notaris die in een nalatenschap zwart geld vindt dat moet worden verdeeld of een bank waaraan wordt gevraagd om dat soort geld te beheren.

Dat regularisatie opnieuw mogelijk wordt, is een goede zaak. De overheid krijgt daardoor extra middelen. Het geregulariseerde vermogen wordt ingezet in de Belgische economie. En de fraudeur krijgt immuniteit voor vervolging. Iedereen content!

Elke nieuwe regularisatieronde is duurder gebleken dan de vorige. Het begon allemaal in 2004 met de eenmalige bevrijdende aangifte (EBA). Dat was een regularisatie tegen bradeerprijzen: fraudeurs moesten amper 6 of 9 procent betalen. In 2006 werd regulariseren wat duurder. Om immuniteit te krijgen moest de verschuldigde belasting worden betaald, verhoogd met 5 of 10 procent.

In 2013 kwam bij een regularisatie 15 of 20 procent boven op het normale belastingtarief. Bovendien moest 35 procent betaald worden op fiscaal verjaarde kapitalen. Bij de vierde ronde liep het boetetarief verder op tot 25 en 40 procent op verjaarde kapitalen.

En zo zijn we nu bij de vijfde ronde beland. En uiteraard wordt de felbegeerde immuniteit ook nu

De auteur

Anton van Zantbeek is fiscaal advocaat.

De kwestie

Mensen die van de eerdere regularisaties hebben gebruikgemaakt, worden massaal op de rooster gelegd door banken, die vinden dat een bijkomende regularisatie nodig is.

De conclusie

De uitkomst van een regularisatie is altijd fiscale en strafrechtelijke immuniteit. Daarmee staat of valt het succes van regularisatierondes.

weer wat duurder: het boetetarief bedraagt 30 procent. Fiscaal verjaarde kapitalen ondergaan een heffing van 45 procent.

Rechtsstatelijk principe

Welke ronde het ook is, de uitkomst is altijd fiscale en strafrechtelijke immuniteit. Door te betalen wat je volgens de wet moet betalen, ben je er voor altijd van af. Met die eenvoudige boodschap staat of valt het succes. Bovendien is dat een hoeksteen van de rechtsstaat.

Maar dat blijkt in de praktijk niet te kloppen. Zeker mensen die van de eerdere, goedkopere regularisaties hebben gebruikgemaakt, worden door banken vandaag massaal op de rooster gelegd. Omdat ze op grond van een oudere wet een lagere regularisatiebijdrage hebben betaald, vinden de banken dat een bijkomende regularisatie nodig is. Zoniet wordt bedreigd met een melding bij de witwascel.

Die redenering is even krom als kwalijk. Je kan niet een beetje zwanger zijn, je hebt immuniteit of je hebt ze niet. Als je destijds aan de wettelijke voorwaarden voor immuniteit hebt voldaan, heb je die immuniteit voor eeuwig en altijd. En dus niet tot aan de volgende, duurder of meer verre gaande regularisatieronde.

Het zou de Arizona-regering sieren mocht ze dat rechtsstatelijke basisprincipe bevestigen. Vandaag is er veel onzekerheid, die ook aan de geloofwaardigheid van de nieuwe regularisatieronde knaagt. Want wat als over tien jaar een nog duurder ronde volgt? Geldt de nu afgekochte immuniteit dan ook niet meer?